

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 004-0-K-06-000 019
Zenica, 26.3.2007. godine

Presudom Vrhovnog suda FBiH broj: 070-0-Kž-07-000271 od 11.07.2007. godine odbijena žalba kantonalnog tužioca u Zenici kao neosnovana i potvrđena Presuda Kantonalnog suda u Zenici broj: 004-0-K-06-000 019 od 26.03.2007. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici, u vijeću sastavljenom od sudije Malićbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Pezer Asima i Anić Maria, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Telalović Jele, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Semić Edina, zv. „Šija“, sin E. iz Visokog, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 ranijeg KZ FBiH, po optužnici Kantonalnog tužilaštva/tužiteljstva ZE-DO kantona broj Kt-Rz-1/06 od 7.6.2006. godine, potvrđene od strane sudije za prethodno saslušanje ovog suda pod brojem 004-0-Kps-06-000 011 dana 16.6.2006. godine, nakon održanog usmenog, javnog i glavnog pretresa, u prisustvu optuženog i njegovog branioca po izboru Kočo Midhata, advokata iz Sarajeva, kantonalnog tužioca iz Zenice Zahirović Dževada, dana 26.3.2007. godine, donio je i javno objavio, slijedeću:

P R E S U D U

Optuženi:

SEMIĆ EDIN, zv. „Šija“, sin E. i majke S. djevojačko L., rođen godine u V., nastanjen u mjestu u V., oženjen, otac dvoje mlđb. djece, završio srednju školu, po zanimanju bravar, nezaposlen, povremeno radi privatne poslove, po nacionalnosti ..., državljanin ..., služio bivšu JNA u Karlovcu 1988. godine, bez činova i odlukovanja, do sada osuđivan i to presudom ...

Shodno odredbi člana 299 tačka c ZKP FBiH,

OSLOBADA SE OD OPTUŽBE

Da je:

Dana 19.6.1992. godine, oko 11,30 sati u Visokom u naselju Podvisoki, u ulici ... u vrijeme agresije na BiH, u svojstvu pripadnika Armije BiH, kao vojnik Diverzantsko izviđačkog voda TO Visoko, kršeći pravila međunarodnog prava iz člana 3 tačka 1 Ženevske konvencije o zaštiti civilnog stanovništva za vrijeme rata od 12.8.1949. godine i Dopunskog protokola iz Ženevske konvencije iz 1977. godine, prilikom učestvovanja u akciji pronalaska ilegalnog naoružanja kod lica srpske nacionalnosti izvršio ubistvo civilnog lica R. D., tako što je ušao u njegovu kuću, pa vidjevši da u primaćoj sobi iza trosjeda, čuči neka muška osoba, glasno mu naredio da ustane, a kako se lice oglasilo o naredbu, bez ikakvog povoda i razloga, ispalio dva hica iz automatskog oružja-puškometraljeza kalibra 7,62 mm, koji su pogodili u zid iznad trosjeda, nakon čega je R. D., pobjegao u sobu za dnevni boravak, da bi potom u pravcu istog, kod vrata dnevne sobe ispalio rafal sa više metaka iz navedenog puškometraljeza, nanijevši mu pet prostrelnih rana, od kojih je podlegao,

Čime bi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 ranijeg KZ FBiH.

Shodno odredbi člana 212 stav 4 ZKP FBiH, oštećena R.B. se sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuje na parnični postupak.

Shodno odredbi člana 203 stav 1 ZKP FBiH, troškovi krivičnog postupka, padaju na teret sredstava suda.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo/tužiteljstvo ZE-DO kantona je optužnicom broj Kt-Rz-1/06 od 7.6.2006. godine optužilo Semić Edina zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 ranijeg KZ FBiH („Sl. novine FBiH“ broj: 43/98), a kako je to bliže, činjenično, a i pravno opisano u tom tužilačkom aktu.

Predmetnu optužnicu potvrdio je sudija za prethodno saslušanje ovog suda pod brojem: 004-0-Kps-06-000 011 dana 16.6.2006. godine.

Dana 6.7.2006. godine, optuženi je porekao krivnju za predmetno krivično djelo, pa je sudija za prethodno saslušanje, predmet dostavio vijeću, radi zakazivanja glavnog pretresa, a u smislu člana 244 stav 4 ZKP FBiH.

Ovaj sud je rješenjem Suda Bosne i Hercegovine broj X-KR/06/288 od 27.10.2006. godine dobio odobrenje da se postupak protiv optuženog može dovršiti pred ovim sudom.

Glavni pretres zakazan je u zakonskom roku.

Optuženi nije dao svoju odbranu, jer se branio ćutnjom.

Tokom glavnog pretresa sud je kao dokaze optužbe saslušao svjedokinju, a ujedno i oštećenu, R B, te svjedoke P M, H E, S S, B N, P M, M Dž, te vještake prof.dr. Zdenka Cihlarža, iz oblasti sudske medicine, dr. Repovac Miladu, dr. Karan Željka, iz oblasti sudske medicine, Huseinagić Ermina i Marić Milku iz oblasti balistike. Pored ovih dokaza optužbe, sud je prihvatio kao materijalne tužilačke dokaze zapisnik o uviđaju SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od 19.6.1992. godine, skicu lica mjesta SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od 21.6.1992. godine sa legendom, fotodokumentaciju lica mjesta SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od 21.6.1992. godine, akt Ministarstva odbrane Bosne i Hercegovine broj: 08-04-1806-5/06 od 27.4.2006. godine, matični karton za optuženog pod brojem: 3113 i uvjerenje o plaćama za optuženog kao pripadnika Oružanih snaga RBiH od 11.7.1996. godine, akt Federalnog ministarstva odbrane-Sektor sigurnosti i obavještajnih poslova broj: 06-03/6-4.4-585-6/04 od 9.12.2004. godine, nalaz i mišljenje vještaka iz oblasti balistike diplomiranog inženjera mašinstva Huseinagić Ermina od 31.12.2004. godine sa priložima i to: zrno izvađeno iz zida 9.12.2004. godine iza vrata do štoka, olovnim jezgrom-zrno pronađeno u vratima, košuljicom zrna pronađenog u vratima, obdukcioni zapisnik dr. Repovac Milade broj: 41/92 sa skicom, nalaz i mišljenje vještaka prof. dr. Cihlarž Zdenka iz oblasti sudske medicine od 14.7.2005. godine, zapisnik o sudsko-medicinskoj i kriminalističko-tehničkoj obradi mrtvog tijela sa ekshumacije, te fotodokumentacija komisije za traženje nestalih zarobljenih lica od 19.7.1999. godine potpisan od strane dr. Karan Željka, specijaliste sudske medicine i dipl. ing. Marić Milka, balističara, izvod iz kaznene evidencije za optuženog PS Visoko broj: 08-03/5-3-1283/06 od 26.5.2006. godine, izvod o individualnim karakteristikama AP od 30.12.2004. godine, metak 7,62 mm i metak malokalibarskog punjenja 5,6-22 LR, popis troškova Kantonalnog tužilaštva Zenica od 29.5.2006. godine, kao i zapisnike iz istrage za svjedoke R B, P M, H E, S S, B N, M Dž i P M.

Dokazi optužbe su u originalnim primjercima, osim fotodokumentacije i zapisnika sa ekshumacije od 19.7.1999. godine, ali se sud uvjerio da su ovi fotokopirani dokazi, vjerni originalu, prilikom saslušanja vještaka dr. Karan Željka i Marić Milka, koji su sudu dali na uvid originalni primjerak tih dokaza iz arhive Komisije za traženje nestalih i zarobljenih lica Republike Srpske.

Kao dokaze odbrane, sud je saslušao vještaka dipl. ing. mašinstva, Franjić Brunu iz oblasti balistike, koji je izradio i pisani nalaz od 5.10.2006. godine, a što je prihvaćeno kao dokaz odbrane, te su saslušani svjedoci Z M i H F.

Nakon što je sud izvršio brižljivu i sveobuhvatnu ocjenu svakog izvedenog dokaza, te ocjenu dokazne građe u međusobnoj vezi, utvrđeno je da u ovom krivičnom predmetu nije dokazano da je optuženi Semic Edin počinio krivično djelo za koje je optužen, pa ga je sud primjenom člana 299 tačka c ZKP FBiH i oslobodio od optužbe.

Dokazi optužbe:

Svjedokinja-oštećena R B na glavnom pretresu u svom iskazu je izjavila da je ona u kritično vrijeme, odnosno dana 19.6.1992. godine živjela u porodičnoj kući u Visokom, gdje se desio tragičan događaj sa njenim pokojnim mužem D. Pored njihove dvoje djece, u kući su živjeli još i svekar i svekrva. R D bio je zamjenik javnog tužioca u Visokom, a u kritično vrijeme nalazio se na godišnjem odmoru, koji odmor je trebao trajati do 20.6.1992. godine. R B je bila

zaposlena u Skupštini opštine Visoko, ali je i ona u kritično vrijeme bila na godišnjem odmoru. Dana 19.6.1992. godine osjetila je sa ukućanima da se nešto dešava. Tog jutra pila je kafu zajedno sa suprugom i njegovim roditeljima. Bio je tu i stric Slobodan, pa su razgovarali o eventualnom sklanjanju ukućana, ako dođe do nekih problema. Njen suprug D nije bio za to da se ukućani sklanjaju, već da ostanu u kući. Među njima došlo je čak i do prepirke, a naročito između nje i njenog svekra. B je izjavila da joj je u tom trenutku bilo najvažnije da je niko ne dira, a za sve ostalo je nije bilo briga. U tom trenutku nije mogla ni pretpostaviti šta će se desiti. Dok je sklanjala suđe od kafe i boravila u kuhinji, čula je da je nešto teško prošla ulicom, pa je provirila kroz prozor u niši. Ugledala je kamion pokriven žutom ceradom, a sa zadnje strane u kamionu su bile postavljene improvizovane klupe. Oko kamiona su bili vojnici sa oružjem. U kamionu, ova svjedokinja je prepoznala komšiju Z K. Izjavila je da je pet vojnika pošlo prema kući strica Slobodana, gdje mu je bio sin. Mladen, drugi svekrov brat, bio je vani, a njegova žena Tankosa bila je kod B u kući. Svjedokinja je vidjela vojnika koji je prišao Mladenu i nešto mu govorio, te ga tjerao da uđe u kamion. Mladen je na neki način pružao otpor. To je vidjela i njegova supruga Tankosa, koja je počela da vrišti, kada je kroz prozor kuće vidjela da joj muža odvođe i ubacuju u kamion. Nije bio voljan da ide, prisilno su ga odveli. B je Tankosu pokušala da odvuče sa prozora, gdje je ista vrištala za mužem, a da ne bi na takav način ugrozila svoju djecu, pa i ostale ukućane. Nije ništa mogla učiniti, jer su ljudi koji su dolazili, bili sa oružjem. Ova svjedokinja se ne sjeća kada je njen suprug D izašao iz stana, odnosno sobe, pošto je nastala opšta pometnja. Slobodan, svekrov brat i njegova žena Gordana su počeli da vrište jer su tada ugledali svog sina Dejana koji je trčao iz njihove kuće i skočio kroz prozor i pošao prema njihovoj kući. B se i dalje nalazila u društvu Tankose koju je smirivala, te sa svojom djecom. Tada je shvatila da u sobi nema D. Strčala je niz stepenice i zatekla ga je kod majke u spavaćoj sobi. Tu je bio otvoren prozor. Rekla mu je da tu bude jer joj se to mjesto činilo sigurnim, a pošto je shvatila da odvođe muškarce. Ponovo se trkom vratila u svoj stan na spratu, gdje je bio njen svekar, pa ga je B na ulaznim vratima objema rukama uhvatila naglo za tijelo i rekla mu da ide on, a ne D, na što je on rekao da će ići. B je otišla u sobu da vidi šta joj je sa djecom. Djeca su iza vrata vrištala. Tu je bila i Tankosa, koja je takođe vrištala i plakala. B je uzela djecu u krilo, skupili su se i tako plakali, čekajući šta će im se desiti. U stubištu je čula razne glasove. Čula je kako Gordana i Slobodan kažu da im ne vode dijete, a misleći na Dejana, a oni su Slobodanu kazali da ide i on, pa su ih obojicu pokupili. U tom momentu čula je neki prasak, čuli su se razni glasovi. Nije bila svjesna o čemu se radi. Nastavila je tješiti djecu, ali ponovo je čula neke praske, pa je tek onda shvatila da je došlo do pucnjave. Čula je D-ov glas koji je kazao: „Jao majko, šta mi uradiste“. Mislila je da su ga udarili. Nije joj palo na pamet da su pucali u njega. Istrčala je do stubišta odakle je ugledala strašnu sliku. Njen suprug D ležao je u krvi, naslonjen na lijevu stranu, zabačene glave sa ogromnom prostrelnom ranom iz koje se pušilo, te iz koje je išla krv. Iznad njega stajali su vojnici Teritorijalne odbrane. Pitala je iste šta su uradili, a jedan od njih je rekao da je pošao nožem na njega. Dalje, ona je odgovorila da tako ne govore, jer nema čestita noža u kući, a kamoli da je D išao na njih nožem, odnosno na njega nožem. Sjeća se da je jedan momak od nje tražio nešto da mu se rana podveže, a što je i učinio. Tada je D davao znake života, ali se preznojavao, bio je blijed u licu i tražio je vode. Strina je donijela vode, pa se D malo napio. Nisu bili sigurni koliko mu smiju dati vode. Molila je vojnike da D spase, a sjeća se da je jedan od njih prijetio, jer mu je B išla na živce što se dere, pa joj je prijetio da će je ubiti ako nastavi sa deranjem. Te osobe su bile u uniformi, ali nijednog nije poznavala. Bilo je tu četiri do pet vojnika. Vojnici su uglavnom imali pješadijsko naoružanje. D-a su potom stavili u prekrivač i odnijeli ga do kamiona, a potom u Dom zdravlja u Visokom. Cijeli hodnik je bio u krvi. Vidjela je rupe od metaka u vratima. Tu je bila velika lokva krvi. Svjedokinja nije nikog od vojnika poznavala, ali je čula da je među njima bio Samir, komšija. Međutim, Samira nije vidjela u D-voj blizini. Od zadobijenih povreda, D je priminuo u Domu

zdravlja. Sahranjen je u Visokom, a 1999. godine je njegovo tijelo ekshumirano, te je sahranjen u Tesliću. B je očistila krv u kući. Očistila je tragove tkiva i kose, a u vratima je zapazila, koliko se sjeća, tri rupe od metaka. Svjedokinja je izjavila da je njen suprug bio zamjenik javnog tužioca i da su ga poznavali u Visokom. Što se tiče situacije u Podvisokom u kritično vrijeme, svjedokinja je izjavila da je bilo pucanja sa brda koje su držali Srbi, a stanovništvo u tom naselju je bilo izmiješano. Njen suprug je bio izabran za predstavnika Srba u tom naselju, pa su zajedno činili tim, Tomo Rodić ispred Hrvata i Bećir ispred Bošnjaka, a koji tim je radio na normalizaciji života u Podvisokom. Svjedokinja je izjavila da nije vidjela ko je pucao u njenog muža, a među vojnicima, koji su bili oko njenog muža, uopšte nije vidjela optuženog Semić Edina.

Dakle, na prednji način, svjedokinja je opisala kritični događaj.

Svjedok P M je izjavio da je u kritično vrijeme radio kao kriminalistički tehničar u policiji u Visokom, a kritičnog dana policija je obavještena iz Doma zdravlja da je jedno lice ranjeno, te preminulo u toj ustanovi. Sa kolegom Z M otišao je na mjesto događaja, radi vršenja uviđaja. Utvrdili su da je R D, koji je u to vrijeme bio zamjenik javnog tužioca u Visokom, preminuo. Kuća R D se nalazi u naselju Podvisoki u blizini linija, pa su morali kroz par ulica da se provuku da dođu do njegove kuće. Obavili su uviđaj i o tome napravili zapisnik, kao i fotodokumentaciju i crtež lica mjesta. Na licu mjesta pronašli su dvije čahure kalibra 7,62 mm i dvije čahure malokalibarske puške, a što je izuzeto sa mjesta događaja i predato u policiju. Svjedok je, a nakon što mu je pokazana fotodokumentacija, te zapisnik o uviđaju i crtež lica mjesta, potvrdio validnost tih dokaza, odnosno svoje potpise na tim dokumentima. Za uviđaj je rekao da je urađen u onom obimu koliko su to tada prilike dozvoljavale.

Svjedok H E je u svom iskazu izjavio da je on bio pripadnik Armije BiH od 24.4.1992. godine. Bio je pripadnik I-odreda Teritorijalne odbrane, sa sjedištem u kasarni „Ahmet Fetahagić“ u Visokom. Komadant ovog odreda je bio Rasim Fazlić. Ubrzo dolazi do formiranja Diverzantsko-izviđačkog voda, čiji je bio komandir B I. Dana 19.6.1992. godine, dobili su naređenje da odu na zadatak u mjesto Podvisoki. Detalje oko ovog zadatka znao je B I i M Dž. Na zadatak su krenuli kamionom marke TAM kojim je upravljao K A. Došli su na lice mjesta, odnosno do naselja koje ovom svjedoku nije bilo poznato. Ovaj svjedok je dužio snajper M-79, te im je naređeno da se izvrši pretres srpskih kuća. B I je izdao naredbu, a svrha pretresa je bila pronalaženje naoružanja kod srpskog stanovništva, jer su imali informaciju da ti ljudi u tom naselju posjeduju oružje. Sa E u kamionu bio je optuženi Semić Edin, B N, S S, G N, P M, te još neka lica kojima ovaj svjedok ne zna imena. E je izjavio da je diverzantska jedinica bila namjenjena za posebne svrhe, a pripadnici te jedinice bili su zaduženi i koristili su automatsko naoružanje. Semić Edin je dužio puškomitraljez 7,62 mm, a B I je imao kod sebe uvijek više cijevi. On je bio ranije u Hrvatskoj na ratištu u sastavu hrvatskih postrojbi zv. „Zenge“. Kritične zgrade, nosio je automatsku preklopnu pušku 7,62 mm i MG V, odnosno malokalibarsko automatsko naoružanje. Pošto je kuća oštećenog bila jedna od većih kuća u naselju, E je istu odabrao da iz nje može djelovati snajperom, jer je bila pogodna, pa je odabrao drugi sprat te kuće da bi čuvao ostupnicu sa Osijela, gdje su bili agresorski snajperisti u to vrijeme. Na spratu nije bilo nikoga. Nakon nekog izvjesnog vremena, čuo je da neko ide stepenicama. Na vratima je vidio Semić Edina. Semić Edin je ušao u drugu prostoriju u odnosu na E. U toj prostoriji bio je oštećeni kojeg je vidio i sam optuženi Semić Edin, pa je optuženi tom licu rekao da ustane, a taj nije htio ili nije smio da ustane, pa ga je optuženi ponovo pozvao da ustane i izađe iza trosjeda, a kada oštećeni to nije htio učiniti, Edin je ispalio jedan metak, pa se povukao u prostoriju kod E, a oštećeni je pošao prema vratima, pa mu je Semić naredio da baci neki predmet iz ruku, a ovaj se i dalje nastavio kretati, pa je Edin

ponovo ispalio metak, nakon čega je dotrčao uz stepenice B I, koji je otvorio paljbu po nogama oštećenog u predjelu koljena. To lice je palo na pod. B I mu je prišao i uzeo nož, te izašao iz te prostorije. Oštećeni je pao na neki šareni tepih. Nastala je ogromna lokva krvi, a oštećeni je zapomagao. Edin i E su bili zbunjeni, jer im je to bilo prvo vatreno iskustvo, nakon čega su oštećenom pružili prvu pomoć. Nakon toga došli su i drugi vojnici. Oštećenog su ubacili u vozilo Gradskih grobalja Visoko, te je isti odvezen u Dom zdravlja. Oko 12,00 sati, jedinica se vratila u kasarnu. Zna da su B I i S S otišli u Dom zdravlja, da vide šta je sa oštećenim. Prema iskazu ovog svjedoka, optuženi je ispalio dva metka iz puškomitraljeza, a B I je prema iskazu ovog svjedoka pucao iz MGV, ali postoji mogućnost da je pucao i iz jačeg naoružanja, odnosno automatske puške. B je ispalio rafal u oštećenog, tek kada se ovaj nije htio zaustaviti. Što se tiče oružja, odnosno nošenja oružja kritične zgrade, ovaj svjedok je bio isključiv, kada je rekao da je optuženi imao puškomitraljez 7,62 mm, a B I MGV i automatsku pušku preklapaču. Za optuženog je izjavio da je sa dva metka izvršio opaljenje iz puškomitraljeza, a za Bosnu Ibrahima, odnosno pucanje u oštećenog, izjavio je da je B I pucao iz MGV, ali da postoji mogućnost pucanja i iz AP. Ovaj svjedok je pred sudskim vijećem u dva navrata ponovio da je pucanje u oštećenog izvršio B I, jer je dva puta saslušan. Dakle, Semić je opalio dva metka, kada je oštećenog upozoravao da izađe iza trosjeda, a potom kada je na sprat došao i B I, ovaj je u predjelu desne noge R D ispalio rafal od čega je R D poteturao i pao, a I mu je govorio da ustane. Krv iz noge je išla kao iz česme. Dalje, svjedok je izjavio da je Semić pucao jednim metkom iznad trosjeda, a što se tiče drugog metka, nije siguran gdje je tačno pogodio, ali zna da je čahura odletila prema izlaznim vratima. Na kraju, svjedok je jasno potvrdio da dva metka koja je ispalio Semić Edin, nisu pogodila, odnosno povrijedila R D i da je povreda nastala isključivo pucanjem od strane B I.

Tužilac je prilikom ispitivanja ovog svjedoka rasvjetljavao istražno iskazivanje sa iskazivanjem na glavnom pretresu. Međutim, svjedok H E kategoričan je bio kada je u pitanju njegov iskaz, te je vrlo jasno rekao da ostaje kod onoga što je istakao na glavnom pretresu, a da je u istrazi došlo do određenih netačnih upisivanja. Sud prihvata iskaz svjedoka sa glavnog pretresa jer je to neposredan iskaz i iskaz koji je u logičnoj vezi sa drugom dokaznom građom. Za određene dijelove iskaza, svjedok je rekao da oni nisu tačno u istrazi upisani, kao što je saznanje o onim osobama koje su znale za akciju ili nošenje oružja od strane pripadnika DIV-a, a u odnosu na izvršioca pucanja, a što je i temeljno u iskazu ovog svjedoka i u ovom predmetu, svjedok je identično izjavio i u istrazi i u toku glavnog pretresa, te je u odnosu na pucanje vrlo jasno rekao da je to uradio B I. Svjedok je potpuno jasno izjavio da ostaje kod iskaza sa glavnog pretresa i događaj se desio upravo onako kao što ga je opisao tokom glavnog pretresa.

Svjedok S S je takođe bio pripadnik DIV-a TO u Visokom. Tu je bio osim njega i optuženi Edin, E, Dž, I, M, te još drugih lica kojima ne zna imena. Kritičnog dana dobili su zadatak da čiste teren u Podvisokom, te da pronađu i oduzmu oružje od lica srpske nacionalnosti, a oružje koje su ovi dobili od SDS-a. Kamionom su došli u Podvisoki, možda ih je bilo oko 20 vojnika. Ovaj svjedok dobio je raspored da krene sa akcijom od kraja naselja prema čaršiji, odnosno pored glavne ceste prema Visokom. Bilo je pucanja sa srpske strane sa Osijela. Kada se desio kritični slučaj, ovaj svjedok je bio u kući Slobodana i Dejana koje je privodio. Dejan je pobjegao prema kući oštećenog, jer su rodbinski vezani. Kada su došli kod kuće oštećenog, ovaj svjedok je izjavio da je događaj sa D bio okončan. Neko mu je pružao pomoć, a iz Gradskih grobalja je došla crna Niva. D su ubacili u tu Nivu i odvezen je u bolnicu u Visoko. Nakon ove akcije B I ga je zvao da odu u Dom zdravlja da vide šta se desilo, a I je Samiru pričao da je on pucao, te da ne zna da li je čovjek živ ili mrtav. Svjedok S S je izjavio da je Semić kritičnog dana imao puškomitraljez, da je E dužio 7,9 kalibar, a B I nosio pištolj i

pušku na potezanje. Svjedok je bio jasan kada je rekao da je B I dužio MGV i automatsku pušku, a to što u istrazi nije spominjao automatsko oružje, svjedok je rekao da ga o tom oružju niko nije ni pitao, te da se u tom trenutku nije mogao svega ni sjetiti, tek kasnije je razmišljao o događaju i sjećao se detalja. Ovaj svjedok takođe je izjavio kao i svjedok H E da je pretresom u kući R D pronađeno izvjesno naoružanje, koje je potom i oduzeto.

Iskaz ovog svjedoka podudara se sa iskazom svjedokinje-oštećene R B i to u dijelu koji se odnosi na bježanje Dejana iz njegove kuće prema kući R D, pa se stvara jednostavan zaključak da je S S učestvovao u akciji i na onom mjestu i u onom obimu, kao što je to i kazao u svom iskazu. On nije bio na licu mjesta, jer ga B nije ni vidjela, ali je ista kasnije saznala da je S, kojeg je od vojnika jedino i poznavala, učestvovao u akciji.

Svjedok B N je izjavio da je i on u kritično vrijeme bio pripadnik DIV-a, te da je učestvovao u akciji u Podvisokom. Pretraživali su srpske kuće i tražili oružje. I ovaj svjedok potvrđuje da su kamionom došli u Podvisoki, a da ih je vozio vozač K A. Na sebi su imali hosovske uniforme i nosili su automatsko naoružanje. Bila su jedan ili dva PM, a ostalo su bile automatske puške preklapače ili s kundacima, što se opet podudara sa iskazima saslušanih svjedoka. Komandir izviđačke jedinice B I jedan dio vojnika je rasporedio oko okolnih objekata u naselju, a u cilju sprečavanja snajperske i mitraljeske vatre sa srpskih položaja iz pravca Osjela. Ovaj svjedok nalazio se od kuće oštećenog oko 100 m. Nije imao vizuelni kontakt sa kućom. Kada je čuo pucnjavu, otrčao je do kuće, pa je sreo i G Na, koji je došao iz suprotnog pravca. Preskakao je neke ograde da dođe do lica mjesta, a na licu mjesta bilo je oko 15-tak pripadnika izviđačke jedinice. Na licu mjesta sjeća se da je P M čučao i previjao ranjenog D. Dolaskom na lice mjesta, Nedžad je upitao šta se desilo, a B I je rekao da se vrati na položaj, te da je sve u redu, da je D ranjen, te da je hitna pozvana. Ovaj svjedok je poslušao naredbu i vratio se na položaj. Drugi dio jedinice, pretresao je kuće u naselju, a stalno je djelovala paljba sa srpskih položaja. Svjedok je izjavio da je čuo pucanje iz automatske puške i MGV sa lica mjesta, odnosno iz kuće R D. Što se tiče nošenja oružja, svjedok je izjavio da je kritičnog dana komandir B I imao automatsku pušku preklapaču i MGV i najvjerovatnije pištolj, mada nije siguran. Svjedok ne zna šta je imao od oružja optuženi Semić Edin, da li je u pitanju automatska puška ili puškomitraljez, ali je izjavio da su vojnici u jedinici uglavnom dužili automatsko naoružanje.

I ovaj svjedok potvrđuje nošenje oružja od strane optuženog i B I-a, na identičan način, kao i drugi svjedoci.

Svjedok P M je takođe bio pripadnik DIV-a TO Visoko, čiji je komandir bio B I, a njegov zamjenik Mustajbegović, kojem svjedok ne zna ime. U sastavu ove jedinice bio je i optuženi Semić Edin. Kritičnog dana, odnosno 19.6.1992. godine, pretresali su naselje Podvisoki, a u cilju pripreme akcije za naselje Prijeko. Naređenje za pretres izdao je komandir B I. Jedan dio ljudstva raspoređen je uz magistralu, na potezu prema Kiseljaku, jedan iznad Gradskih grobalja, a jedan dio je pretresao kuće. Došli su kamionom TAM kojim je upravljao K A. Svjedok je izjavio da se prilikom pretresa kod Srba našlo nešto naoružanja i opreme, ali ne zna o tome dati precizno podatke, jer nije radio na pretresu. Prilikom pretresa bilo je pucanja sa obližnjih linija i okolnih kuća. Ovaj svjedok nije bio na licu mjesta, pa ne zna detalje stradanja R D-a, ali je izjavio da je nakon par dana poslije događaja B I rekao da se više ne raspravlja o R D-u, da je B I pucao i da se više o tome ne priča. To je bila izjava B I-a, a ne naređenje, jer se trebalo posvetiti drugim poslovima i zadacima.

Svjedok M Dž je bio pripadnik iste jedinice kao i naprijed navedeni svjedoci, međutim nije bio na licu mjesta. On je imao zadatak da nabavi MTS i kritičnog trenutka bio je na drugoj strani grada. I ovaj svjedok je potvrdio da je B I rekao da je ranio čovjeka, a misleći na R D i da B neće više da se o tome priča.

Dakle, naprijed navedeni svjedoci optužbe su iznijeli svoja saznanja o predmetnom događaju. Iskazi tih svjedoka se u potpunosti podudaraju u pogledu zaduženog oružja, te nošenja oružja kritičnog dana, kao i sa pozicijama njihovog nalaženja i učestovanja u akciji. Svi svjedoci imaju saznanja da je pucanje i djelo uradio komandir jedinice B I i to iz njegove izjave da je on to učinio, a jedini direktni očevidac događaja je H E koji je jasno i kategorično izjavio da je u R D-a pucao B I.

Vještak prof. dr. Zdenko Cihlarž radio je sudsko-medicinsko vještačenje o povredama i smrti R D, o čemu je dana 14.7.2005. godine uradio i pismeno vještačenje.

Na glavnom pretresu, ovaj vještak je saslušan kao dokaz optužbe, te je vještak u potpunosti ostao kod pisanog nalaza i mišljenja. Prilikom izrade sudsko-medicinskog vještačenja, prof. dr. Cihlarž Zdenko je koristio obdukcioni zapisnik Službe za patologiju i sudsku medicinu JKP Gradska groblja Visoko broj: 41/92 sa skicom ozljeda sačinjen od strane dr. Repovac Milade sa njenim pojašnjenjem nalaza i mišljenja od 15.6.2004. godine, te fotografiju broj 17 iz fotodokumentacije SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od 21.6.1992. godine. Na osnovu ovakve dokazne građe, odnosno medicinske dokumentacije, vještak je konstatovao da je R D zadobio strijelno ozljeđivanje donje polovice desne butine sa ulaznim otvorima u koži prednje-unutrašnje i izlaznim velikim vjerovatno zajedničkim otvorom na spoljašnjoj strani iste sa razorenjem mekih tkiva, mišićja, krvnih sudova (uključujući i zid butine, vjerovatno i duboke butne arterije i odgovarajućih venskih sudova), te živaca. Navedeno strijelno ozljeđivanje desne butine nastalo je djelovanjem četiri, eventualno pet projektila ručnog vatrenog oružja, ispaljenih rafalnom paljbom u veoma kratkom vremenskom osjećku i u istom (ili približno istom) odnosu tijela oštećenog i usta cijevi oružja. Smijer strijelnih kanala ovog strijelnog ozljeđivanja desne butine bio bi s lijeva u desno i nešto od naprijed prema nazad. Prema tome, u času opaljenja, usta cijevi oružja, a time i osoba koja je rukovala oružjem, nalazila se ispred i u lijevo u odnosu na oštećenog, a u poziciji njegove desne noge u iskoraku prema naprijed. U trenutku nastanka, strijelno ozljeđivanje imalo je karakter teške po život opasne tjelesne ozljede koje je bilo takvih karakteristika da je u vrlo kratkom vremenskom osjećku terminiralo krajnjom biološkom posljedicom, odnosno smrću. Radi se o razorenju velikih krvnih sudova, u konkretnom slučaju desne butine, koje je evidentno bilo praćeno naglim i obimnim izlivom krvi u vanjsku sredinu, tako da bi uzrok ove nasilne smrti bilo vanjsko iskrvavljenje. Ova nasilna smrt se nalazi u direktnoj uzročno-posljedičnoj vezi sa zadobivenim strijelnim ozljeđivanjem desne butine, a u konkretnom slučaju prema ovom vještaku, ni blagovremeno pružena ljebarska intervencija, ne bi spriječila smrtni ishod.

Ovaj vještak pregledao je i dokumentaciju sa ekshumacije. Međutim, bez obzira na tu dokaznu građu, vještak je ostao kod svog nalaza i mišljenja, jer ona ne utiče na njegovo vještačenje.

Iskaz vještaka prof. dr. Cihlarž Zdenka se u potpunosti podudara sa njegovim pisanim nalazom i mišljenjem od 14.7.2005. godine, predmetnom fotodokumentacijom, koju je vještak koristio, te sa obdukcionim zapisnikom i crtežom. Isto tako njegov nalaz i mišljenje potvrđuje iskazivanje svjedoka H E koji je rekao da je B rafalno pucao u oštećenog.

Vještak Repovac Milada izvršila je obdukciju R D i ista je u cjelosti ostala kod svog pisanog nalaza. Dr. Repovac Milada nije specijalista sudske medicine, već ljekar opće prakse, ali je u konkretnim prilikama i okolnostima radila obdukciju. Ona je opisala izgled leša, kao i povrede na lešu. U koži unutrašnje strane prednjeg dijela natkoljenice desnog ekstremiteta, našla je četiri otvora okruglog oblika, a kako je to ona izmjerila promjera 1x1 cm, ravnih i glatkih ivica i strana sa vidljivim nagnječenim prstenom, a u koži spoljnog predjela natkoljenice iste noge, defekt u koži promjera 8x7cm raskinutih ivica i strana sa ostacima potkožnog mišićnog tkiva i dijela raskinutih krvnih sudova. U grudnoj duplji desne polovine grudnog koša, našla je oko 50 ccm tečne krvi. Tkivo desnog pluća (gornji središnji režanj) bilo je prožeto krvavim sadržajem, a iz sitnih dušničica desnog plućnog krila na pritisak izlazio je krvav sluzavi sadržaj. U srčanoj kesi bilo je nešto malo tečne krvi, a srčani mišić je bio nešto uvećan. U desnoj srčanoj komori, kao i u pretkomori, konstatovala je zgrušani krvni sadržaj. Zaključila je da je smrt nasilna, te da je nastupila neposredno usljed vanjske iskrvavljenosti i unutrašnjeg krvarenja u vitalnim organima (srce, pluća, jetra, slezena). Krvarenje je prema dr. Repovac Miladi nastupilo kao posljedica ustrijelnih rana u predjelu desne natkoljenice, a povrede su nanesene vatrenim, mehaničkim oružjem.

Iskaz dr. Repovac Milade u potpunosti se podudara sa pisanim obdukcionim zapisnikom, te crtežom leša i nacrtanim povredama na skici, odnosno crtežu.

Vještak dr. Karan Željko je radio ekshumaciju tijela R D, a po naredbi istražnog sudije i tužioca iz ranijeg Srpskog Sarajeva. Ekshumacija je obavljena na lokalnom groblju u Visokom u ljeto 1999. godine. Mrtvo tijelo R D, ekshumirano je iz porodične grobnice. Identitet grobnog mjesta utvrđen je u prisustvu članova porodice. Prilikom ekshumacije bio je prisutan i vještak balističar Marić Milko. Nakon ekshumacije, posmrtni ostaci R D prebačeni su u Centar za obdukciju i identifikaciju u Istočnom Sarajevu, gdje su i obrađeni. Na početku obrade, konstatovano je da na tijelu postoji odjeća koja je pripremljena u svrhu sahranjivanja i koja nema nikakve veze sa kritičnim događajem, pa se ista nije ni elaborirala. Posmrtni ostaci su bili sahranjeni u odgovarajućem drvenom sanduku sa pokrovom i drugom pratećom opremom. Nisu pronađeni nikakvi dokumenti, niti predmeti lične prirode. U pisanom nalazu opisan je zubni status, ali je on od sekundarnog značaja u konkretnom predmetu. Na glavi, grudnom košu i gornjim ekstremitetima nisu ustanovljene bilo kakve povrede koštanog sistema. Desna natkoljenična kost bila je višestruko prelomljena u visini prelaska srednje u donju trećinu, pri čemu je očigledno da pojedini koštani fragmenti nedostaju. Ova oštećenja prikazana su na fotografiji broj 12, fotodokumentacije sa ekshumacije. Ova povreda mogla je nastati djelovanjem jednog ili više projektila ispaljenih iz ručnog vatrene oružja. Pri tome na osnovu analize skeletnih ostataka dr. Karan Željko je izjavio da se nije moguće izjašnjavati o tačnom broju zadobijenih pogodaka, niti o udaljenosti pucanja. Neposredni uzrok smrti prema ovom vještaku je masivno spoljašnje iskrvavljenje, s obzirom da su raskidani veliki krvni sudovi desnog gornjeg ekstremiteta. Što se tiče rasprskavanja zrna, vještak je istakao da postoji mogućnost da se u okolnom mekom tkivu nađu fragmenti olovnog jezgra ili mesingane košuljice zrna, međutim, truljenjem mekog tkiva i situacijom koja se razvija u više godina nakon smrti, fragmente na ekshumaciji nemoguće je pronaći. Vještak je izjavio da se nalaženje fragmenata odnosi samo na to kad se projektil rasprsne direktnim udarom u kost. Međutim, do preloma kosti prema vještaku može doći i kada projektil uopšte ne pogodi kost i to zbog bočnog djelovanja udarne sile, kada kost može pući i bez direktnog pogotka u istu.

Vještak balističar Marić Milko je zajedno sa dr. Karan Željkom radio ekshumaciju tijela nastradalog R Da dana 2. i 3. 6.1999. godine, a po naredbi Okružnog suda u ranijeg Srpskom Sarajevu broj Kri-15/99. Tijelo oštećenog je obilježeno brojem 20 i ekshumirano je iz

porodične grobnice sa dubine od oko 0,5 m. Dana 25.6.1999. godine tijelo oštećenog je sudsko-medicinski i kriminalističko-tehnički obrađeno, o čemu je napravljena fotodokumentacija sa zapisnikom. Na odjeći u kojoj je bio sahranjen R D nije bilo nikakvih tragova pucanja, pa su zaključili da je to odjeća koja služi za sahranu. Prilikom obrade tijela konstatovano je da nedostaje veći dio fragmenata, pa to upućuje na zaključak da je došlo do korištenja vatrenog oružja kod desnog femura. Prema ovom vještaku prostreli na tijelu oštećenog, nastali su iz oružja velike kinetičke energije. Oba ova zadnja vještaka na identičan način opisuju ekshumaciju i povrede na mrtvom tijelu, odnosno ostacima tijela oštećenog, a sve se ovo i podudara sa nalazom i mišljenjem vještaka prof. dr. Cihlarž Zdenka koji je na osnovu obdukcionog zapisnika i medicinske dokumentacije uz taj nalaz izradio sudsko-medicinsko vještačenje.

Iskazi dr. Karan Željka i vještaka Marić Milka se u potpunosti slažu sa fotodokumentacijom sa ekshumacije, te zapisnikom o sudsko-medicinskoj i kriminalističko-tehničkoj obradi mrtvog tijela R Da od 25.6.1999. godine i 19.7.1999. godine. Iz zapisnika od 25.6.1999. godine vidi se da su ova dvojica vještaka pregledom skeletnih ostataka R D-a utvrdili da je desni femur u donjoj trećini potpuno višestruko polomljen, a što je prikazano i na fotografiji broj 12 iz fotodokumentacije Komisije za traženje nestalih i zarobljenih lica RS od 19.7.1999. godine.

Iskazi, odnosno vještačenja, kao i dokumentacija vezana za naprijed navedena vještačenja su urađena profesionalno, stručno i logično, pa ih sud u cjelosti prihvata kao takve.

Pored naprijed navedenih vještaka, koji su sa medicinskog aspekta obradili povređivanje i smrt R D-a, sud je saslušao i vještaka Huseinagić Ermina, dipl. ing. mašinstva, balističara, koji je izradio i pisani nalaz dana 31.12.2004. godine, te koji je u neposrednom saslušanju izjavio da je na osnovu zapisnika o uviđaju, skice i fotodokumentacije, te na osnovu posebnog uviđaja, zaključio da je povređivanje R Da 19.6.1992. godine u njegovoj porodičnoj kući izvršeno dok se isti nalazio neposredno ispred vrata dnevnog boravka sa zrnima koja potiču od metaka ispaljenih iz AP ili PM, kalibra 7,62 mm (M-70 ili M-72). Ispaljenje je izvršeno iz središnjeg dijela sobe iz pravca sredine prozora, na udaljenosti od oštećenog 2-3 m, rafalnom paljbom. U predmetnom događaju upotrijebljene su najmanje, a najvjerovatnije i ukupno, dvije vrste vatrenog oružja (PM ili AP kalibra 7,62 mm i MG V kalibra 5,6 mm, a ispaljeno je najmanje 8 metaka (6 iz AP ili PM kalibra 7,62 mm i 2 iz MG V kalibra 5,6 mm. Vještak je prilikom objašnjavanja svog nalaza izjavio, da je u zapisniku o uviđaju SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od 19.6.1992. godine konstatovano da na ulaznim vratima u dnevni boravak koja su zatečena otvorena postoje tri traga u donjem dijelu vrata u visini od 0,50 i 0,45 (dva traga), te u desnom štoku i zidu jedan trag, nastali najvjerovatnije od pogodaka ispaljenih metaka. Na vratima su kod ovih tragova pronađeni tragovi tkiva crvene boje koji asociraju na krv, a ispod na podu pronađena je lokva krvi. To pokazuju fotografije broj 7, 8, 9 i 10, iz fotodokumentacije SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od 21.6.1992. godine. Prema vještaku Huseinagić Erminu ovi tragovi nesumnjivo upućuju da je povređivanje R D-a bilo u momentu dok je stajao ispred vrata dnevnog boravka, a da je dio zrna koje je povrijedila D završilo nakon probijanja vrata u zidu kraj štoka vrata, a dio u samim vratima. Zrna su ovom prilikom dolazila iz pravca središnjeg dijela dnevne sobe i imala su veću probojnu moć. Nisu mogla poticati od municije 22 RL koju koristi automat MG V. Trag označen na skici koja se nalazi uz zapisnik o uviđaju, predstavlja dvije malokalibarske čahure koje odgovaraju municiji za malokalibarski automat MG V, a što prema mjestu izbacivanja čahura, prema ovom vještaku, predstavlja stajnu tačku lica koje je vršilo ispaljenje iz MG V. Zrna i oštećenja od zrna prema skici i fotodokumentaciji označena su tragovima broj 7, 8 i 9, a pronađena u hodniku,

određuju pravac kretanja zrna čija se putanja, kako visinski, tako i položajno, nikako ne uklapa u eventualno povređivanje nastradalog, tvrdi vještak Huseinagić Ermin. Dana 6.12.2004. godine, vještak je zajedno sa službenicima MUP-a ZE-DO kantona i bratom nastradalog R Zoranom, izvršio pregled mjesta događaja. Mjesto i tragove je fotografisao. Slika 1. i 1a, pokazuju zatečeno stanje dana 6.12.2004. godine, a predstavljaju ulaz u primaću sobu i ulazna vrata u dnevnu sobu. Na slici 1.a, koja pokazuje ulazna vrata u dnevni boravak, na istima su pronađene žute naljepnice u visini od 0,40 i 0,45 m koje se dimenzionalno u potpunosti uklapaju u oštećenja definisana na skici i fotodokumentaciji sa uviđaja iz 1992. godine. Nakon skidanja naljepnica jasno su se ukazala tri oštećenja i to dva tipa prostrela i jedan tipa ustrela. Slike 2. i 2. a pokazuju oštećenja tipa prostrela u kojima dva izvijača pokazuju pravac kretanja zrna od kojih je slika broj 2. fotografisana sa stajne tačke lica koje je izvršilo opaljenje. Vještak je izvršio skidanje prvog sloja šperploče na vratima, nakon čega se u drvenoj konstrukciji otkrivaju, odnosno pronalaze dva metalna komada od kojih jedan predstavlja dio olovne jezgre zrna prikazan na slici broj 3. a, a drugi dio mesinganu košuljicu zrna na slici broj 3. b, sa zastupljenim tragovima od ispaljenja (dio polja i dio žljebova). Iza vrata na zidu, odmah do štoka, a nakon sloja malte koja je nanescena naknadno, pronađeno je jedno cijelo deformisano zrno kalibra 7,62 mm-puščano, a što je prikazano na slikama 4, 4a, 4b, 4c i 4d. Zrno je ispaljeno iz automatske puške AP-M-70 ili puškomitraljeza PM M-72 kalibra 7,62 mm. Identičnost općih karakteristika zrna pokazuju slike 5 i 5a, snimljene na komparativnom mikroskopu. Vještak je izvršio i pregled oštećenja na zidu primaće sobe, kojom prilikom nisu pronađena zrna, ali se na osnovu veličine oštećenja zida može konstatovati da su nastala od zrna ispaljenih iz vatrenog oružja veće moći, najvjerojatnije iz PM. Zrna u primaćoj sobi ne potiču iz MGV-a.

Dakle, vještak Huseinagić Ermin je na prednji način dao svoj nalaz i mišljenje, a nakon direktnog ispitivanja od strane optužbe.

Prilikom ispitivanja od strane odbrane, vještak Huseinagić Ermin je izjavio da veličina povreda iz obdukcionog nalaza nije urađena, odnosno utvrđena na pravilan način. Ne postoji razlika između ulazno-izlaznih povreda, ne postoji razmak između pojedinih povreda niti pojedinih oštećenja. To se u kriminalistici zove kroki zapisnik, koji ustvari predstavlja proizvoljno crtanje određenih tragova. Međutim, bez obzira na proizvoljnost obdukcionog nalaza, vještak je izjavio da je na osnovu raspoložive dokumentacije određivao stajno mjesto pucanja, odnosno povređivanja R D-a, s tim da se vještak ogradio da je nalaz uradio na osnovu podataka sa lica mjesta, odnosno uviđaja na kojem nije prisustvovao u 1992. godini. Pored toga, vještak nije mogao sa sigurnošću da potvrdi da li su pronađena zrna nanijela povredu R D-u, a naročito sa ove vremenske distance. Što se tiče dva zrna koja su pronađena u dnevnoj sobi, vještak je izjavio da ona vjerovatno nisu udarila u neku prepreku, a to opet zaključuje na osnovu raspoložive dokazne građe. Međutim, ostavlja mogućnost i drugačijeg zaključivanja, jer uviđaj nije urađen kako treba i da za pravilno balističko vještačenje nedostaje još podataka. Vještak je viziranje uradio sa dva izvijača-šarafcigera, pa je tako konstatovao stajnu tačku, te na osnovu pronađenih čahura prilikom uviđaja.

Dakle, vještak Huseinagić Ermin je vještačenje uradio na osnovu dokumentacije sa uviđaja. Međutim, iz njegovog iskazivanja proizilazi da uviđaj nije urađen u skladu sa pravilima struke, odnosno uviđaj je urađen samo u onolikom obimu koliko su to uslovi zahtjevali, a što će se kasnije potvrditi i kroz iskaze svjedoka odbrane Z M-a i H F-a.

Optužba je pored naprijed navedenih dokaza sudu predočila, a što je sud i prihvatio kao materijalne dokaze optužbe, zapisnik o uviđaju SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od

19.6.1992. godine, sa skicom i legendom lica mjesta, te fotodokumentaciju SJB Visoko broj: 17-23/02-94/92 od 21.6.1992. godine.

Iz zapisnika o uviđaju vidi se da su uviđaj obavili inspektor Z M i kriminalistički tehničar Petrović Milan, odnosno Mile, a u kojem je opisana uža i šira lokacija lica mjesta, te tragovi na licu mjesta, a što je sve ucrtano i legendom označeno u skici lica mjesta. Iz ovih dokaza vidi se da se kuća R D-a nalazi u Visokom, u naselju Podvisoki, u ulici Peta broj 26, a što je zajedničko domaćinstvo D-ove porodice i njegovog oca Dušana. Tragovi na licu mjesta koji su upisani u zapisniku i ucrtani u skicu, služili su za vještačenje vještaku Huseinagić Erminu, a potom i vještaku odbrane balističaru Franjić Bruni. Tragove na licu mjesta već je opisao balističar Huseinagić Ermin.

U fotodokumentaciji je na 17 fotografija prikazano lice mjesta, kao i svi tragovi pronađeni prilikom uviđaja, a slike 15, 16 i 17 prikazuju nastradalog R D-a, a koje fotografije su služile vještaku prof. dr. Cihlarž Zdenki za izradu nalaza i mišljenja u ovom krivičnom predmetu, pored obdukcionog zapisnika sa priložima.

Iz akta Ministarstva odbrane Bosne i Hercegovine broj: 08-04-1806-5/06 od 27.4.2006. godine vidi se da je ovo Ministarstvo, a nakon uvida u matični karton optuženog u rubrici 21.(učešće u ratu) konstatovao da je Semić Edin bio raspoređen u Diverzantsko-izviđački vod Visoko u periodu od 18.5.1992. godine do 4.8.1992. godine. Matični karton nalazi se u prilogu ovog akta. Iz uvjerenja o platama za optuženog vidi se da je on kao pripadnik vojske primao novčanu naknadu.

Iz akta Federalnog ministarstva odbrane-Sektor sigurnosti i obavještajnih poslova broj: 06-03/6-4.4-585-6/04 od 9.12.2004. godine vidi se da je komadant Štaba TO Visoko u 1992. godini bio Kadir Jusić, general Armije BiH, da je Štab TO Visoko formirao DIV i postavio za komadanta B I, prognanika s područja Istočne Bosne, te da je DIV djelovao pod komandom Štaba TO Visoko, a osnovni zadaci DIV-a bili su prikupljanje podataka o rasporedu neprijateljskih snaga na prostoru opština Ilijaš, Breza i Visoko. Ovim dokazom na nesumnjiv način potvrđuje se iskazivanje saslušanih svjedoka, odnosno potvrđuju se subjektivni dokazi u smislu formacije i djelovanja DIV-a, te činjenice da je DIV-om komandovao B I, prognanik s područja Istočne Bosne.

Pored toga, optužba je sudu ponudila i municiju, odnosno metke kalibra 7,62 mm i malokalibarsku municiju 5,6 mm, a u cilju uvjeravanja suda o veličini te municije, odnosno metaka, razornoj moći, te uvezivanja municije sa nastalim povredama kod R D-a i oštećenjima pronađenim na licu mjesta.

Sud je prihvatio materijalne dokaze, jer su to dokazi objektivne prirode, u skladu su sa Zakonom, ali njihova sudbina se odnosi samo na objektivno stanje povređivanja R D-a. Sud je prihvatio i primjerke metaka naprijed navedenih kalibara, jer isti upućuju na zaključak kojim mecima je pogođen oštećeni i kakva su oštećenja nastala nakon pucanja.

Iz izvoda iz kaznene evidencije PS Visoko broj: 08-03/5-3-1283/06 od 26.5.2006. godine vidi se da optuženi prolazi kroz kaznenu evidenciju i to na način kako je to opisano u ovoj presudi, kod njegovih ličnih podataka.

Dakle, sud je izveo naprijed navedu tužilačku dokaznu građu u ovom predmetu.

Dokazi odbrane:

Nasuprot dokazima optužbe, odbrana je predložila, a potom je sud prihvatio te saslušao vještaka Franjić Brunu, dipl. ing. mašinstva, balističara, u vezi balističko-kriminalističkog rasvjetljavanja događaja, a o čemu je ovaj vještak sačinio i pisani nalaz i mišljenje dana 5.10.2006. godine. Pored ovog vještačenja, sud je saslušao kao dokaze odbrane i dva svjedoka. Radi se o svjedocima Z M-u koji je kao inspektor zajedno sa kriminalističkim tehničarem P M-om izvršio uviđaj na licu mjesta u kući R D-a, a o čemu je napisao i potpisao zapisnik o uviđaju sa prilogima, te o svjedoku H F-u, koji govori o njegovim saznanjima vezano za počinioca ovog krivičnog djela.

Vještak Franjić Bruno je u svom iskazu, a i u pisanom nalazu i mišljenju konstatovao da je vještačenje radio na osnovu zapisnika o uviđaju s lica mjesta, fotodokumentacije, te crtežu lica mjesta. Ovaj vještak je konstatovao tragove identično kao i u zapisniku o uviđaju, a radi se o tragovima na ulaznim vratima u dnevni boravak koja su prilikom uviđaja bila otvorena i gdje su pronađena tri traga u donjem dijelu vrata u visini od 0,50 m i dva traga u visini od 0,45 m, a zatim na desnom štoku i zidu u istoj visini uz ivicu štoka koji su najvjerovatnije nastali od pogodaka ispaljenih metaka. U zapisniku o uviđaju konstatovana su oštećenja u vidu rupa i otpale malte, a u naprijed navedenoj visini na vratima su pronađeni tragovi tkiva i sitni tragovi u vidu rasprsnuća crvene boje, koji asociraju na krv. Ispred ovih vrata na tepihu šarene boje, nalazi se veliki trag crvene boje friško brisan, a za koga supruga ubijenog, tvrdi da se radilo o većim količinama krvi, a što je kasnije i očišćeno. Dalje, naspram ulaznih vrata u dnevni boravak na udaljenosti od 1,5 m pronađene su dvije čahure od ispaljenih metaka za malokalibarsku pušku, a prikazano na strani 6. fotodokumentacije. Lijevo od ulaznih vrata u dnevni boravak kod otvora za nišu na prostirci poda udaljeno od prethodnih čahura 1,75 m, pronađena je jedna čahura od ispaljenog metka za automatsku pušku kalibra 7,62 mm, a što je prikazano na strani 4. fotodokumentacije. Pregledom primaće sobe, desno od ulaznih vrata na udaljenosti od 0,30 m i 2,05 m od desnog zida, pronađena je jedna čahura od ispaljenog metka za AP kalibra 7,62 mm prikazano na strani 2. i 3. fotodokumentacije. Iznad naslonjača trosjeda, u visini od 1,63 m i 1,50 m, u razmaku od 0,20 m, nalaze se dva oštećenja nastala od udara ispaljenih zrna u zidu. U desnom oštećenju pronađeno je deformisano zrno. Ovo je prikazano na strani 1. fotodokumentacije. Naknadnim pregledom u hodniku, ispred ulaza u dnevni boravak, na tepisonu, pronađena su dva oštećenja nastala ispaljenjem zrna iz vatrenog oružja i to prvo oštećenje na udaljenosti od 1,10 m od ulaznih vrata u dnevni boravak, a drugo na udaljenosti od 0,35 m od prvog oštećenja. Suprotno od ovih oštećenja u donjem dijelu desnog bočnog zida hodnika, pronađena su dva oštećena zrna od ispaljenog metka za malokalibrsku pušku i jedna čahura. Iz fotodokumentacije koju je takođe koristio vještak Franjić Bruno, vidi se da je na strani 1. strelicama broj 1 i 2 vršeno označavanje rupa na zidu, nastalih od ispaljenja projektila na zidu iznad trosjeda. Na 2. i 3. strani fotodokumentacije, brojem 3. na podu primaće sobe, označena je jedna čahura od metka kalibra 7,62 mm. Na strani 4. fotodokumentacije označena je druga čahura od ispaljenog metka kalibra 7,62 mm, pronađena na podu kod prolaza iz dnevnog boravka u kuhinju. Na stranama 5, 6 i 7, brojevima 2 i 4 označeni su, i to brojem 2. dvije čahure od malokalibarskih metaka na podu dnevnog boravka, a brojem 4. označen je veći trag crvene boje svježe obrisan sa tepiha, gdje je najvjerovatnije R D i pogođen i gdje je i pao. Na stranama 5, 7, 8 i 9 fotodokumentacije vidljive su rupe na vratima dnevne sobe od ispaljenih projektila gdje su pronađeni i tragovi tkiva crvene boje svježe obrisani, najvjerovatnije od krvi ubijenog. Na strani 10. strelicama su označene rupe s druge strane istih vrata i oštećenje na zidu, te otpala malta sa zida na podu sobe. Na strani 14. prikazane su čahure kalibra 7,62 mm i od malokalibarske puške, a na strani 17. strelicom je označeno mjesto na desnoj butini gdje je R D pogođen, nakon čega je

iskrvario. Noga je zamotana zavojem u Domu zdravlja Visoko. Dalje, vještak je pregledao i skicu lica mjesta, pa je u svom vještačenju konstatovao da su dva oštećenja na zidu primaće sobe označena brojem 1. a brojem 2. na podu iste sobe označena je jedna čahura kalibra 7,62 mm. Brojem 3. u dnevnoj sobi označena je druga čahura od ispaljenog metka kalibra 7,62 mm, a brojem 4. na podu dnevne sobe označene su dvije čahure od malokalibarskih metaka. Brojem 5. na podu dnevne sobe označena je lokva krvi, a brojem 6. označena su ulazna vrata u dnevnu sobu iz hodnika. Brojem 7. označene su dvije rupice u etisonu u hodniku, nastale od ispaljenih projektila. Brojem 8. označena je rupica u etisonu, gdje je pronađeno jedno zrno malokalibarskog metka. Brojem 9. označena je rupica u etisonu i na dnu zida do poda nastala ispaljivanjem projektila. Vještak je analizirajući tragove sa uviđaja konstatovao više nepravilnosti kod obavljanja uviđaja, pa je tako utvrdio da na fotodokumentaciji tragovi nisu fiksirani razmjernom fotografijom, pa se slijedom toga ne vide dimenzije pojedinih tragova (oštećenja na zidu, oštećenja na vratima, čahure, zrna). Na fotodokumentaciji nije prikazano deformisano zrno pronađeno u desnom oštećenju iznad naslonjača trosjeda u zidu primaće sobe. Skica nije urađena u razmjeri, tako da se tragovi koji su pronađeni na licu mjesta i konstatovani u zapisniku o uviđaju, prilikom izvođenja rekonstrukcije ne bi mogli staviti na svoje mjesto na kojem su se nalazili na licu mjesta. Na skici nema označenog pravca sjevera. Takođe, ni označavanje tragova nije urađeno u skladu sa pravilima struke. Dalje, ne zna se sudbina odjeće R Da, a što bi u velikoj mjeri pomoglo rasvjetljavanju događaja.

I ovaj vještak je kao i vještak Huseinagić Ermin konstatovao da obdukcija nije urađena po pravilima struke, te da povrede nisu pravilno označene, niti pravilno izmjerene. Što se tiče nalaza i mišljenja ovog vještaka u odnosu na vještačenje Huseinagić Ermina, ovaj vještak nalazi da je vještak Huseinagić Ermin stajnu tačku osobe koja je pucala iz MGV, utvrdio na osnovu pronađenih čahura. Međutim, to se ne može prihvatiti, jer se pucanje desilo u zatvorenom prostoru, tako da se čahure mogu naći na bilo kojem mjestu, odnosno može doći do rikošeta i da pronalazak čahura u zatvorenom prostoru ne može biti osnov za utvrđivanje stajne tačke. Čahure se mogu odbiti o zid ili pod, pa tako stajnu tačku usmjeriti u potpuno drugom pravcu. Dalje, ovaj vještak je osporavao i vještačenje Huseinagić Ermina i u dijelu pronađenih tragova u vratima i zidu, jer se teško može odrediti pozicija oštećenog u odnosu na naprijed navedena oštećenja, upravo zato što su tragovi fiksirani samo jednom dimenzijom, pa je vještak Franjić Bruno na strani 6. svog nalaza nacrtao mogući položaj zrna i oštećenja u odnosu na mjesto stajanja nastradalog, pa je konstatovao da mjesto stajanja nastradalog može biti na drugoj poziciji u odnosu na poziciju koju je konstatovao vještak Huseinagić Ermin. Ovaj vještak je izjavio da se na osnovu viziranja sa šarafačigerima ne može pouzdano utvrditi smijer kretanja zrna, a što je uradio vještak Huseinagić Ermin, već da se viziranje isključivo treba uraditi sa balističkim končićima. Prema ovom vještaku stajna tačka može biti bilo gdje u sobi. Takođe, vještak Franjić Bruno je u odnosu na konstataciju Huseinagić Ermina, a vezano za porijeklo metaka iz ispaljene AP ili PM kalibra 7,62 mm, rekao da je ovakva konstatacija proizvoljna, jer veliki dio automatskih pušaka ili puškomitraljeza, te čak poluautomatska puška M-59/66 koristi kalibar 7,62 mm, odnosno ima iste opće karakteristike, a to su kalibar, broj polja i žljebova, pravac uvijanja polja i žljebova, te širina polja i žljebova. Uglavnom vještak Franjić Bruno je prilikom analiziranja vještačenja Huseinagić Ermina, odnosno davanja osvrta na taj nalaz, konstatovao da je Huseinagić Ermin konstatovao određene pozicije i tragove, ali da za to nije imao dovoljno dokaza upravo zato što uviđaj nije urađen kako treba. Ovaj vještak je osporavao stajne tačke izvršioca krivičnog djela, kao i uopšte poziciju stajanja oštećenog, jer da bi se sve to potpuno jasno utvrdilo, uviđaj je morao biti daleko kvalitetnije urađen, te daleko stručnije urađeno prikazivanje nađenih tragova i njihovo označavanje u zapisniku o uviđaju, fotodokumentaciji i crtežu lica mjesta. Takođe, ovaj vještak je izjavio da povrede, odnosno veličine povreda na tijelu R D-a konstatovane od strane

dr. Repovac Milade ne odgovaraju kalibru 7,62 mm, odnosno tragovima na licu mjesta (zrna, čahure, oštećenja u zidu), jer je ista konstatovala veličinu povreda 1x1 cm, a što je daleko veće od naprijed navedenog kalibra.

Pored ovog vještaka, sud je kao dokaz odbrane saslušao svjedoka Z M-a, koji je u svom iskazu izjavio da je u toku 1992. godine bio kriminalistički inspektor u SJB Visoko. U policiji je radio od 1974. godine, oko 30 godina, a sada je u penziji. U junu 1992. godine bio je na uviđaju u kući R D-a u Visokom. Prilikom uviđaja, utvrđeno je da je R D prvo ranjen, a potom da je umro, a kojeg su pripadnici Jedinice TO iz Visokog, prilikom pretresa kuće odnosno terena, ranili. Oštećeni je transportovan do Doma zdravlja u Visokom, ali je tu podlegao. Ovaj svjedok je izjavio da su operativna saznanja oko identifikacije izvršioca bila usmjerena prema izvjesnom I, kojeg ovaj svjedok nije poznao, ali je znao da je iz Diverzantske jedinice i da je bio komadant, odnosno zapovjednik te jedinice, s tim da je rekao da je na licu mjesta bio i neki momak koga su nazivali Krajišnikom. Mjesto događaja je sa desne strane puta Visoko-Kiseljak, u blizini Gradskih grobalja, a lijevo su bile srpske jedinice 200-300 m vazdušne linije. Do kuće oštećenog nisu smjeli ići policijskim autom, nego civilnim i krili su se između kuća. Stanje je bilo vrlo teško i teško je bilo uraditi, pod tim okolnostima, kvalitetan uviđaj. Ovaj svjedok je znao da je Semić Edin bio pripadnik B-ove jedinice i znao ga je po nadimku „Šija“, ali su sva saznanja oko izvršioca, prema ovom svjedoku, bila usmjerena na B I-a. Ovaj svjedok je na licu mjesta, odnosno na uviđaju bio zajedno sa krim tehničarem P Mm, a o obavljenom uviđaju napravio je i potpisao zapisnik sa priložima, kao što je to uradio i tehničar.

Svjedok H F je u kritično vrijeme bio pomoćnik komandira u SJB Visoko. Sjeća se da je putem sredstava veze, kada se nalazio u službenom vozilu dobio dojavu da je u Dom zdravlja dovezen zamjenik tužioca R D sa prostrelnim ranama, te da je odvezen u hirurški odjel. Ovaj svjedok je otišao do Doma zdravlja, a u hodniku je zatekao D kako ga voze u salu, pa je pitao ljekara u kakvom se stanju nalazi. Ovaj mu je odgovorio da je u teškom stanju, a o tome je H F pravio zabilješku, da bi u tom momentu ušla dva vojnika od kojih je jedan bio B, koji je ovom svjedoku rekao da je on pucao u noge, a kada je D htio bježati. O svemu je obavještena SJB Visoko, nakon čega je izvršen i uviđaj u kući R D-a. Ovaj svjedok je kao i ostali svjedoci optužbe potvrdio da je B I nosio automatsku pušku, ali da je pored toga imao i drugog naoružanja i to najčešće MGV. Uvijek ga je viđao sa dvije puške i to najčešće sa automatskom puškom na preklapanje koju bi nosio na desnom ramenu, te sa MGV, odnosno malokalibarskom puškom. Svjedok H F je rekao da druga osoba koja je bila sa B I-m u Domu zdravlja, nije bio optuženi Semić Edin. Međutim, analizom iskaza tužilačkih svjedoka može se zaključiti da je ova druga osoba bio najvjerovatnije S S, jer je on rekao da je sa B-m išao u Dom zdravlja. To što ovaj svjedok nije uhapsio B I-a nakon njegovog priznanja djela, svjedok je objasnio na taj način što su to bile ratne prilike, što je B imao oružje, te bio sa još jednim vojnikom. To nije uradio zbog vlastite sigurnosti. To što policija nije djelovala svjedok Z i H su kazali da ustvari policija nije ni mogla djelovati među vojskom.

Nakon okončanog dokaznog postupka, optužba smatra da ima dovoljno dokaza da je optuženi počinio predmetno krivično djelo, dok odbrana predlaže donošenje isključivo oslobađajuće odluke, jer nijedan dokaz ne potvrđuje izvršenje krivičnog djela od strane optuženog.

Analizom sveukupne dokazne građe koja je provedena tokom ovog krivičnog postupka, ovaj sud nalazi da nije dokazano da je optuženi Semić Edin počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 154 stav 1 ranijeg KZ FBiH, a po činjeničnom dijelu optužnice broj: Kt-Rz-1/06 od 7.6.2006. godine. Optužba smatra da na osnovu objektivnih i

subjektivnih dokaza proizilazi krivično pravna odgovornost Semić Edina za izvršenje naprijed navedenog krivičnog djela. Međutim, nasuprot ovakvom stavu optužbe, ovaj sud smatra da niti iz jednog objektivnog dokaza ne proizilazi odgovornost Semić Edina za izvršenje krivičnog djela, niti njegova odgovornost proizilazi iz subjektivne dokazne građe. Nasuprot stavu optužbe, koja smatra da se iz iskaza R B može zaključiti da je Semić Edin izvršilac ovog krivičnog djela, ovaj sud nalazi da se iz njenog iskaza uopće ne može vidjeti ko je izvršilac krivičnog djela. Ova svjedokinja nije vidjela konkretan događaj, a kada je došla da pomogne suprugu D, tu je vidjela 4-5 uniformisanih lica, među kojima uopće nije bio optuženi Semić Edin. Dalje, identičan zaključak, kao i kod R B, ovaj sud izvodi i iz iskaza svjedoka P M. Ovaj svjedok je bio kao krim tehničar na uviđaju i uopće ne zna ko je izvršilac krivičnog djela. Iz iskaza svjedoka S S-a, B Na, M Dž-a, P M-a, kao i iz iskaza Z M-a i H F-a se vidi da oni na osnovu izjave B I-a govore da je upravo ovaj čovjek izvršilac predmetnog krivičnog djela, a ne optuženi Semić Edin. Svi iskazi saslušanih svjedoka se u potpunosti podudaraju sa činjenicom da je B I izjavio da je on pucao u R D-a, te se svi iskazi slažu u veoma bitnoj činjenici koja se ogleda u nošenju i upotrebi oružja kritičnog dana, te uopće nošenja oružja od strane pripadnika DIV-a.

Jedini očevidac događaja je svjedok H E, a iz njegovog iskazivanja, sud je izvukao jedini mogući zaključak, a to je da je pucanje u R D-a izvršio B I. Da je pucanje u oštećenog izvršio B I, ovaj svjedok je govorio u istrazi, a što je i najbitnije iskazivanje u ovom krivičnom predmetu.

Optužba je uspjela dokazati, a što prema ovom sudu nije ni sporno, da je kritičnog dana R D teško tjelesno povrijeđen, nakon čega je zbog iskrvavljenja došlo i do njegove smrti. Međutim, optuženi se ne može uvezati kao izvršilac krivičnog djela u ovom predmetu jer svi dokazi subjektivne prirode govore o B I-u kao izvršiocu. Odbrana je pokušala osporiti vrstu municije iz koje je pogođen oštećeni, kao i samo mjesto njegovog stajanja. Međutim, ovaj sud u tom dijelu nije prihvatio vještačenje Franjić Brune, već vještačenje Huseinagić Ermina pošto je ovo drugo vještačenje u logičnoj vezi sa nastalim povredama kod oštećenog, oštećenjima u vratu i zidu, kao i tragovima nađenim kod vrata dnevne sobe. Dakle, prema ocjeni ovog suda oštećeni je stajao kod vrata dnevne sobe, kada je rafalnom paljbom pogođen, a što se može zaključiti iz medicinskih vještačenja (dr. Repovac Milada, prof. dr. Cihlarž Zdenko i dr. Karan Željko), te balističkih vještačenja (Huseinagić Ermin i Marić Milko). Veliki trag krvi kod vrata dnevne sobe, a koji je kasnije obrisan, konstatovane povrede na strani oštećenog, oštećenja na vratima i u zidu, logično ukazuju da je na tom mjestu R D pogođen. Odbrana je pokušala osporiti, a na osnovu loše urađenog uviđaja i obdukcije i sam kalibar kojim je pogođen oštećeni, međutim, cijeneći sudsko-medicinska i balistička vještačenja, nađene čahure, kao i neposredan pregled primjeraka metaka 7,62 mm i MGV-5,6 mm, ovaj sud nalazi da se jedino može zaključiti da je povređivanje nastalo sa municijom kalibra 7,62 mm. To što je odbrana osporavala, odnosno izražavala sumnju u veličinu povreda koje je konstatovala u obdukcionom zapisniku dr. Repovac Milada, te s obzirom na veličinu povrede 1x1 cm, da se može raditi o oružju odnosno municiji većeg kalibra, ovaj sud to nije prihvatio jer se tokom postupka nigdje nije spominjala niti postoji bilo kakav dokaz da je pucanje izvršeno iz većeg kalibra u odnosu na 7,62 mm. Način na koji je dr. Repovac Milada uradila obdukciju, ovaj sud cijeni na način da ista i nije stručno kvalifikovana za taj posao, a postavlja se pitanje u kritičnoj situaciji koliko se to moglo zaista i uraditi. To isto važi i za sam uviđaj koji bi se u mirnodobskim uslovima daleko profesionalnije i stručnije uradio. Isto tako odbrana je izražavala sumnju u količinu ispaljenih metaka, a shodno oštećenjima u vratu i zidu, kojima je R D pogođen. Međutim, sud je prihvatio objašnjenja vještaka sudske medicine da može doći do rasprskavanja zrna, pa se tako i objašnjava manji broj oštećenja i nađenih tragova na zidu i u vratima u odnosu na broj povreda kod oštećenog. Ovo proizilazi i

iz vještačenja dr. Karan Željka, te prof. dr. Zdenka Cihlarža i na kraju iz težine povrede i preloma butne kosti kod oštećenog.

Dakle, prema ocjeni ovog suda, a na osnovu analize dokazne građe može se izvesti zaključak da je R D pogođen kod vrata dnevene sobe (to potvrđuje i direktni svjedok H E), da je pogođen municijom kalibra 7,62 mm, a ne većim kalibrom ili malokalibarskom municijom, jer su i sami vještaci iz sudske medicine, te balističari kazali da je u pitanju oružje veće razorne moći, te nema dileme o povredama, iskrvavljenju, smrti oštećenog, jer su taj dio vrlo profesionalno uradili vještaci iz oblasti sudske medicine, a što sud u cjelosti prihvata. Međutim, pored ovih nespornih činjenica koje na kraju i sama odbrana priznaje u ovom krivičnom predmetu ovaj sud nalazi da se na osnovu čahura pronađenih na licu mjesta ne može utvrditi na pouzdan način stajna tačka izvršioca djela. U ovom dijelu u potpunosti je prihvaćen nalaz vještaka Franjić Brune. Uviđaj nije kvalitetno urađen, tako da se na osnovu nedovoljnih pokazatelja, a o čemu je govorio ovaj vještak, ne može utvrditi stajno mjesto pucanja. Istina, stajno mjesto putem čahura je utvrđivao Huseinagić Ermin, međutim, vještak Franjić Bruno je logično obrazložio da se ovo mjesto na osnovu čahura ne može utvrditi jer je pucanje izvršeno u zatvorenom prostoru. U zatvorenom prostoru može doći do odbijanja čahura od pod ili zid, tako da se može stajno mjesto usmjeriti u potpuno drugom pravcu. Osim toga, stajno mjesto se ne može utvrditi niti iz iskaza direktnog svjedoka koji je jedini vidio događaj H E-a, jer je u sobi bio Semić Edin, a potom je ustrčao i B I koji je izvršio pucanje rafalnom paljbom u desnu nogu R D-a, a nakon što je Semić Edin iz PM opalio dva metka kojima nije pogodio D-a. Dakle, iz iskaza ovog svjedoka, vidi se da su na kritičnom mjestu bili H E, optuženi i B I, a stajno mjesto ovih lica moglo je biti bilo gdje u sobi (balistično vještačenje Franjić Brune).

To što su na kritičnom mjestu nađene i čahure MGV samo dokazuje da je tu bilo pucanja i iz automatskog naoružanja i iz MGV-a. Međutim, ni to se ne može direktno uvezati sa čahurama pronađenih na licu mjesta, jer je nakon pucanja, kroz kuću prošlo dosta vojske, pa je moglo doći do pomjeranja i prenošenja čahura, pa čak i do ispadanja čahura od nekih vojnika. Lice mjesta nije obezbjeđeno nakon izvršenog djela, niti je nedirnuto čekalo uviđaj, tako da su to sve razlozi što uviđaj nije odrađen na datom nivou. Osim toga, porodica oštećenog je i očistila lice mjesta od krvi, pa je i tako moglo doći do pomjeranja čahura, odnosno njihovog prenošenja, pa i drugih tragova sa lica mjesta.

Da je Semić pucao prvo iz dva metka iz PM radi upozorenja R D-u, potvrđeno je iskazom H E-a, a i sa fotodokumentacijom i to fotografijom broj 1, a potom i sa zapisnikom o uviđaju, gdje su konstatovana oštećenja na zidu, a potom i sa balistikom, odnosno tom vrstom vještačenja koja govori o municiji većeg kalibra, a potpuno se isključuje malokalibarska municija MGV- 5,6 mm. A pošto se pored ove municije govori samo još o kalibru 7,62 mm, onda je logičan zaključak da su oštećenja u zidu upravo vezana za pucanje optuženog Semić Edina i PM-a. Dalje, događaj se odvija na način da se oštećeni kreće prema ulaznim vratima dnevene sobe, kada na kritično mjesto dolazi B I koji vrši direktno pucanje u R D-a. Rafalna paljba potvrđuje se iskazom svjedoka H E-a, a i sudsko-medicinskim vještačenjima, kao i vještačenjima od strane balističara. Takođe, u ovom krivičnom predmetu sud je prihvatio da je osoba koja je izvršila pucanje bila ispred i u lijevo u odnosu na oštećenog i u poziciji njegove desne noge u iskoraku prema naprijed, a to je pozicija u kojoj su mogli biti i H E i Semić Edin, a i B I.

U normalnim okolnostima obdukcija mrtvog tijela oštećenog bi se morala uraditi od strane kvalifikovanog obducenta, a ne ljekara opće prakse, lice mjesta bi se obezbjedilo, ne bi se

čistilo lice mjesta, ne bi se dozvolio prolazak lica na terenu, izvršilo bi se oduzimanje oružja, uzela bi se parafinska rukavica, izvršilo bi se vještačenje oružja, municije, čahura, zrna, te bi se pravila komparacija spornih i nespornih tragova, pa bi takva objektivna dokazna građa bila podobna za pravilno rasvjetljavanje događaja. Međutim, u ovom predmetu to nije ništa urađeno, nije uzeto naoružanje od optuženog, od H E-a, od B I-a tako da se događaj rasvjetljava isključivo na subjektivnoj građi, odnosno na iskazima svjedoka. Svi objektivni dokazi odnose se na oštećenog R D-a, međutim, nijedan ne uvezuje optuženog kao izvršioca krivičnog djela. Svjedoci, bilo optužbe ili odbrane, kao subjektivni dokazi sve do jednog su kazali i uputili sud na zaključak da je izvršilac krivičnog djela B I. Svi svjedoci su potvrdili da je kritičnog dana optuženi imao PM, a B AP i MGV, pa slijedi na osnovu provedenih dokaza, logičan zaključak da je B u R D-a pucao iz automatske puške koja koristi municiju 7,62 mm, kao i PM kojeg je nosio Semić Edin.

Sud je poklonio vjeru iskazima saslušanih svjedoka na glavnom pretresu, jer je to svjedočenje neposredno i direktno pred sudskim vijećem i javnošću tako da sud nije imao niti jedan razlog da ne vjeruje saslušanim svjedocima, a naročito zbog činjenice što se svi iskazi u svim bitnim elementima podudaraju. Optužba je zamjerila pojedinim svjedocima što neke stvari nisu kazali u istrazi. Međutim, to je propust istrage, a ne glavnog pretresa, jer je sud u cjelosti prihvatio ono što je čuo u toku glavnog pretresa. Osim toga, sud i ne vidi neko radikalno odstupanje u svjedočenju svjedoka, a naročito svjedoka H E-a, jer je ovaj svjedok i u istrazi rekao da je pucanje u oštećenog izvršio isključivo B I. Prema iskazima saslušanih svjedoka, B I je u toku rata umro, pa je to i razlog zbog čega isti nije saslušan u toku istrage i naravno na glavnom pretresu, a niti se može provjeriti iskazivanje saslušanih svjedoka, odnosno koncept odbrane. Iskazi svjedoka se čak poklapaju i u međusobnom kretanju u toku jedinice i akcije, te u kontaktu sa B I-om.

U ovom krivičnom predmetu, optužba je dokazala da je Semić Edin bio pripadnik DIV-a, da je kritičnog dana bio na zadatku u Podvisokom, da je bio u kući R D-a, a što proizilazi iz materijalnih dokaza koji govore o statusu optuženog u toku rata, te iz iskaza saslušanih svjedoka. Međutim, niti jedan dokaz ne potvrđuje da je optuženi direktno pucao u oštećenog.

Analizirajući ovaj krivični predmet, ovaj sud nalazi da se ni sa eliminacijom dokaza, odnosno zatvaranjem kruga posrednih dokaza ne može doći do Semić Edina kao izvršioca djela. Sud je privratio, a na osnovu provedenih dokaza, da je R D pogođen mecima kalibra 7,62 mm, a koju municiju koristi i PM i AP. Sud je utvrdio da je kritičnog dana Semić Edin imao puškomitraljez PM 7,62 mm, a B I, automatsku pušku kalibra 7,62 mm i MGV 22 LR 5,6 mm. Međutim, nema apsolutno nikakve razlike između opaljenja iz PM-a i AP-a sa municijom 7,62 mm. Isti je efekat pucanja, razorna moć, te način nanošenja povreda (balistička vještačenja), tako da se ni eventualnom analizom nošenja oružja u datom trenutku ne može doći do izvršioca, a kada se uzme da svi subjektivni dokazi upućuju na B I-a kao izvršioca, a da nijedan objektivni dokaz ne potvrđuje pucanje optuženog u oštećenog, onda u takvoj situaciji sud primjenjuje institut *in dubio pro reo* (u sumnji, u korist optuženog).

Na kraju valja napomenuti da je i sam tužilac prilikom davanja završne riječi stvorio dilemu za utvrđivanje odgovornosti optuženog, jer je rekao da je kritičnog događaja došlo do pucanja iz više vrsta oružja, odnosno PM i AP, dok u optužnici tvrdi da je pucanje od strane optuženog izvršeno isključivo iz PM-a.

Dakle, da još jednom napomenemo kako niti jedan objektivni niti subjektivni dokaz ne ukazuju da je Semić Edin izvršilac djela iz optužnice (dokazi upućuju na B I-a-Ibru), te kako

se ne može izvršiti rekonstrukcija događaja (balističar Franjić Bruno-zbog nekvalitetnog uviđaja i obilježavanja tragova, te uopšte izjava svjedoka), niti se može doći do zaključka da je optuženi izvršilac na osnovu zatvorenog kruga posrednih dokaza i činjenica (ne može se utvrditi stajno mjesto pucanja iz MGV-a na osnovu čahura-razlozi i objašnjenja dati u presudi i u vještačenju balističara Franjić Brune, a mjesto pucanja iz oružja kalibra 7,62 mm može biti bilo gdje u sobi – to objašnjava vještak balističar Franjić Bruno, svjedok H E, nije prihvaćeno viziranje i objašnjenje viziranja od strane vještaka Huseinagić Ermina već logično obrazloženje vještaka Franjić Brune-stajne tačke je teško utvrditi nakon proteka skoro 15 godina od izvršenja djela,te na osnovu provedenih dokaza,-ne može se napraviti razlika u pucanju iz PM i AP-a jer je isti efekat i razorna moć kako kod ispaljenja metka 7,62 mm tako i kod povreda i oštećenja, kako radnje optuženog nemaju ubilački karakter, a što pravilno analizira odbrana-pucanje sa dva metka iz PM iznad trosjeda, a ne u tijelo oštećenog a tu ulazi i nošenje noža od strane oštećenog a što izjavljuje direktni svjedok kao i vojnici R B-logično da je držanje noža od oštećenog ostalo samo u iskazivanju svjedoka jer ga je uzeo B I, a što je jedino vidio H E) to je, valjalo optuženog osloboditi od optužbe, a u smislu člana 299.tačka c ZKP FBiH odnosno osloboditi optuženog usred nedostatka dokaza.

S obzirom da je sud donio oslobađajuću presudu, to je odlučeno, a primjenom člana 212 stav 4 ZKP FBiH, da se oštećena RBranka, sa imovinsko pravnim zahtjevom, uputi na parnični postupak, te da troškovi krivičnog postupka padaju na teret sredstava suda, a shodno članu 203 stav 1 ZKP FBiH.

Zapisničar

Telalović Jela

Predsjednik vijeća

Malićbegović Enes

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba
Vrhovnom sudu Federacije Bosne i Hercegovine,
u roku od 15 dana od dana prijema iste, a putem
ovog suda.